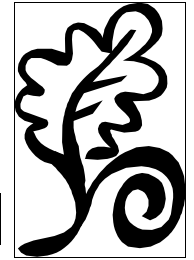




DE LOATEMSCHE KLEPPE



Herfst

Tiende Jaargang - nummer 41

NIE PLEUJEN, VUURSTDOEN!

T'es ongelooflijk oe danze an 't vringen zijn om de Kleppe plat te krij'n, moar ze zullen van verder moeten kommen om mijn bloodske te kommen verkleuten. Ik verdeedege mijn stukske durp en mijn vrij'e meeninge totterduud! Iedereen ee recht van spreken. Deemokrassie leeft nog en zeekerst in mij! Ik loate mij nie manipuleeren en 'k blijve de Loatemschen Roste Wasser of Pierke Pierlala. Over die nie'e rijke en die vier mal viere's zallek mijn totte hou'en, want er zijn mensen dien ulder persoonlijk gevisieerd voelen en pertank un viseerek 'niemand en toch iederien' uit onze moderne gemien-schap. Doarbij kunde toch nie blijven reeklamme makken veur die ottoots. De producenten worden als-moar rijker en ik un edder toch niets an, au contraire. Ze meugen mij toch niemer ambeteeren, ja mol-lesteeren, of 't goa ter hier den noaste kier ienen vierkantig veur burgemiester goan.

Alle gekheid op een stokje. Er is mij van alle windhoeken op beleefde en soms op onbeleefde manier verzocht milder te zijn met mijn commentaar. Er zijn zelfs zware dreigementen ge-weest, zowel verbaal als fysiek. Om het nu eens in voor iedereen verstaanbare taal neer te pen-nen: **<Wat ik breng is satire en als ik al eens een uitval doe op een persoon, gaat het altijd om een politieker of dorpsfiguur. Allen mensen die tegen een stootje kunnen of dat zouden moeten kunnen. Private personen zal ik, om het met een volkse uitdrukking te zeggen, 'nooit te kakken zetten'. Dat hoort nu eenmaal niet.>**

Gezonde kritiek over het beleid en het dorpsleven op een ludieke manier naar het 'grote publiek brengen' moet kunnen. Toch blijkt dat velen niet kunnen relative-ren en dat scherpe humor als indertijd ge-leverd door de 'Pourquoi Pas?' en 'Pallierterke' nu door gestresseerde, jachti-ge mensen niet meer gesmaakt of begre-pen wordt. Het is echt jammer voor hen maar ik ben ermee groot gebracht, ja zelfs met de 'Canard Enchainé' en de subtiële humor van Raymond Devos, Coluche en nu dichterbij ons Lafesse, Geert Hoste, Raf Coppens, Youp van 't Hek en Freek de Jonge om van Paul de Leeuw nog te zwijgen.

Ik zal steeds een volksjongen blijven en de dag dat dit soort *schuinschrijverij* niet meer getole-reerd wordt, mag de wereld vergaan. Ik zeg het een laatste maal: het is de bedoeling commen-taar en polemieken uit te lokken. Om die te publiceren in dit pamflet ontbreekt de plaats, maar de criticasters krijgen een wereldwijd forum op het internet, waar hun commentaar te grabbel komt op de weblog van dit blad. Recht van spreken, recht van antwoord! Zo moet het.



Leiesteiger opnieuw gegeerd door schildersvolkje

**LOATEMSE
KLUUTE**

**SATIRISCHE PERIODIEK VOOR MENSEN MET GEZONDE HUMOR EN VEEL
RELATIVERINGSVERMOGEN...**

vu: Albert Haelemeersch, Karel van Wijnendaelelaan 11, 9830 Sint-Martens-Latem

De kiezingskoorts stijgt nu al...

Als ik mij niet vergis gaan we op 8 oktober 2006 naar de stembus. Op zoek naar een nieuw bewind hoor ik Deurle roepen. Hopelijk met dezelfde hoor ik dan weer in Latem. Wat het zal worden maakt de kiezer uit. Dat er ontgoochelingen zullen vallen is een vraag die niet moet gesteld worden. Misschien ben ikzelf, door mijn giftige pen, één van die ontgoochelden, je weet maar nooit hoe het kan verkeren.

Het is nog een dikke tien maanden, maar het is ongelooflijk welke geruchten en halve waarheden in ons lieflijk dorp de ronde doen. En toch... Een wonder was bijna geschied. Met een beetje geluk moesten we niet eens naar de stembus. Er was op EEN enkel haar na, een consensus om een eenheidslijst te vormen. Als die er gekomen was konden alle politiciers met de gespaarde centen een groot volksfeest met worstenbak houden en van de verkiezingsdag een mijlpaal maken in de Vlaamse geschiedenis. Maar dat ene haar in de boter heeft het gedaan. Straks gaan we misschien met 4 of 5 lijsten naar de stembus. Persoonlijk (en ik blijf aan mijn persoonlijke mening houden) vind ik het jammer: een gemeente als de onze zou nochtans in alle sereniteit en met de inzet van alle mandatarissen – van welke (politieke) kleur en kunne ook - op een eenvoudige, adequate en efficiënte wijze kunnen bestuurd worden, ware het niet dat ijdelheid en koppigheid vaak een struikelblok zijn, zowel in de politieke als in de bedrijfswereld. Als alle knowhow van elke geëngageerde werd benut door aan hetzelfde zeel te trekken, dan leefden we hier paradisijselijk! Maar, God betere. Welke belangen moeten gediend? Anderen zeggen dan weer een gemeente besturen zonder oppositie kan niet. Misschien hebben die wel gelijk...

De vijftig/vijftig regeling zal het de samenstellers van de lijsten niet makkelijker maken. Het is al moeilijk om mannen te motiveren zich 'politiek' te engageren, nu moeten de « alfawijfjes », hoewel mondig en geëmancipeerd, nog overtuigd worden hun soap te laten vallen en hun kinderen eenzaam en verweesd achter te laten in het lege huis. Ik stel mij voor dat dit haarklieven en een zware dobber wordt.

Vandaag wordt alles berekend, worden scenarios geschreven, gedragscodes opgesteld en moet bekwaamheid ook nog gekoppeld zijn aan populariteit en bedrijvigheid in het plaatselijke sociaal leven. Aan dit profiel moet een kandidaat-gemeenteraadslid voldoen, anders komt hij niet op de lijst.

Toen vader in de jaren vijftig en zestig op de lijst kwam, was dit niet enkel een excuus om, zonder gezeur van ons moeder, 's avonds een pint te gaan drinken maar ook om de belangen van de partij kracht bij te zetten. Drie tot vier koplopers en de lijstduwer financierden het gelag. De rest stond erbij om de lijst vol te krijgen en affiches te plakken. Het waren prachtige maanden. Dat hij de dag daarop met een kater om u tegen te zeggen naar het werk moest, werd er met plezier en Engels zout bijgenomen. Dat scenario ligt nu ietsjes anders. We leven in andere tijden en alles waarin geïnvesteerd wordt, moet renderen. Let wel, ook nu zijn er kandidaten die dit oude ritueel als sterk wapen gebruiken om populair te blijven. Ik neem aan dat het hen geen windeieren legt. Anders zouden ze het niet blijven doen. Je komt sympathiek over, maar of je op deze wijze veel stemmen ronselt durf ik nog in twijfel trekken. Een 'gulle gever' is altijd welkom aan de toeg. Maar je moet er altijd staan! Elke dag van het jaar. Mijn persoonlijke motivatie haal ik bij de dorpsgenoot die mij vraagt eens naar zijn problemen te luisteren, een briefje te schrijven, papieren in te vullen, een raadsbeslissing te verduidelijken of om simpelweg eens een gezellig babbeltje te doen over verleden en toekomst van ons dorp. Of je nu later die stem binnenrijft of niet, het doet er niet toe, die gezelligheid en warmte doen deugd. Dat is nog écht dorpsbeleving! <We benne op de wereld om mekaar te helpe, niewaar?>, klonk het indertijd bij een populaire televisieserie. Zo hoor ik het graag: klaar staan voor iedereen... Enfin, we zien wel waar we staan als de stemmen geteld zijn.

Vertelselkes en roddeltjes...

Sinds de heropstanding van D'Ouwe Hoeve is er weer heel wat leven in Deurledorp. De burgemeester van Deurle en zijn gevolg weten niet meer waar ze eerst moeten strootjes gaan leggen, maar Kris heeft zeker geen schade en heeft dit jaar lang kunnen genieten van zijn 'gemeentelijk terras'. Als ze nu, van de gemeente uit, de boomgaard een beetje opkuisen en wat nieuwe fruitbomen aanplanten, hebben we de komende lente weer een mooi uitzicht. De roddels dat Gonda haar 'Linde' zou sluiten, op rust gaan en naar de Kroatische kust ging wonen, werden in de kiem gesmoord. Als ze gezond blijft doet ze er nog tien jaar bij, heeft ze mij onlangs nog bevestigd!

't Is niet dat ze nu in Deurle gelukkig zijn met die situatie. Volgens sommigen zou er nu in 't dorp teveel nachtlawaai zijn en zou de ganse buurt wakker liggen van grommende motoren, slaande deuren, gierende banden en joelende fuifnummers. Nooit tevreden! Nu het dorp eindelijk lééft is er weer verdriet rond het kerkhof...

Er was onrust over de uitbreiding van de gemeentelijke parking en heisa over een nieuwe parking langs de Pontstraat. Nu die plannen in de diepvries zitten is er geklaag over het foutparkeren. Hoe moet een gemeentebestuur nu ageren om iédereen gunstig te stemmen? Nu was er ook sprake slagbomen aan te brengen in de Rode Beukendreef. Dat is niet nodig: aan de ene kant heeft men al 'het kasteel van Deurle' en langs de andere rijst langs de Muldersdreef 'het fort van Deurle' langzaam maar zeker op. Een betere bescherming kan je toch niet hebben, niet? Wat de wegverharding betreft is er nog een klein meningsverschil tussen de terrein- en de sportwagenbezitters, maar wees gerust, met tijd en boterhammen komen we er wel uit.



125-jaar Simonnet een hoogdag voor Mevrouw Kowalewski, verwend door haar oud-leerlingen

In Latem was de viering van de 125-jarige Simonnet en Sancta Maria een welkom rustpunt met glorie en veel nostalgie. Het deed goed nog eens wat 'ouwe gabbers' terug te zien. Na het boek over Simonnet bracht Sancta Maria nu ook een schitterend boekwerkje uit. Het is een lust om al die oude klasfoto's nog eens te bekijken en je af te vragen wat er van al die vroegere kameraadjes geworden is. Het vuur is bij Guido en Marie-Josée Dhaene-Van Hecke zo fel in de pan geslagen dat zij en ik een oproep willen doen om een vereniging te stichten met mensen die van voor 1960 in Latem wonen of er toen noodgedwongen moesten verhuizen en vooral zij die er geboren zijn en nog wonen. De bedoeling is om de 2 weken samen te komen, anekdotes te vertellen, figuren toe te lichten, foto's te vergaren en te digitaliseren, om zo te komen tot een heus lees- en kijkboek over de volkse geschiedenis van Sint-Martens-Latem. Je hoort er nog wel over in de 'serieuze' media.

Voor de rest niets dan emoties. Het weerzien met 'onze' Fons Roggeman, die voor het eerst sinds decennia zijn werk liet tentoonstellen en veel kunstliefhebbers lokte. Het tegen de grond gaan van mijn (ons) 'spekkenwinkeltje'. Indertijd 'Bij Emmatje', later 'Bij Suzanne', met daarnaast en nog veel vroeger het woonhuisatelier van de gebroeders Van De Woestijne.

Ik hoop dat daar ook geen Disney-pand komt als langs de Latemstraat en hou mijn wispelturig hart vast om wat er gaat komen tussen 'Taverne Den Atelier' en het vroegere 'Varkenshof'. Ook de twijfel over het al dan niet beschermen van het atelier Léon De Smet blijft bestaan. Het dossier moest reeds lang bij de bevoegde minister zijn, maar vorige week lag het nog in Gent bij de cel Monumenten en Landschappen. Rare zaak, maar zo heeft iedere gemeente er wel een paar.

Het voelt onwennig aan zo ernstig en sereen mogelijk te **moeten** schrijven. Dat is geen satire meer. Ik voel me weer redacteur van een krant of parochieblad en dat is frustrerend voor de polemiker in mij. Troost u, zodra de soep wat gekoeld is, kan het niet anders dan terug in de plooi vallen, ritst de scherpe pen opnieuw over het maagdelijk papier en rolt de volwaardige 'kleppepraat' weer van de vlijtige, verdraagzame persen. Op mij kunnen jullie blijven rekenen. Het gif blijft voorlopig in de staart, maar vroeg of laat komt de eruptie met volle kracht...

HERINNERINGEN AAN PAUL TACK, duizendpoot met gouden hart

Mijn oproep omtrent Paul kreeg een grote respons. Iedereen denkt nog steeds aan hem als de goedlachse levensgenieter, bluesfanaat, voetballer, biljartvirtuoos, kortom all round sportman en verder veel te veel om 1 pagina mee te vullen. Wat mij ook blijft is dat iedereen hem erkent en zal blijven herinneren als een vakman in alles wat hij deed. Als fotograaf was zelfs het beste nooit goed genoeg. Dit had hij meegekregen van zijn 'leermeester' Pol De Clercq, wiens favoriete leerling hij was. Ook voor Pol's dochters Huguette en Freya was Paul een broer, ja een idool. Zeker Freya had volgens mij een boontje voor haar 'tweede' Paul.

Een anekdote welke Ilona me vertelde typeert Paul volledig: tijdens het vormsel was hij fotograaf van dienst en midden deze plechtige gebeurtenis vroeg hij 'monseigneur' om de ceremonie even te onderbreken omdat hij van filmpje moest veranderen. Hij stak monseigneur het toestel in de handen en tastte in zijn tas naar een nieuwe filmrol. Toen beseftte hij opeens wat hij gedaan had en weergalmdde zijn aanstekelijke lach door de kerk. Doodernstig stak hij een nieuwe rol en het vormsel kon zijn verder beloop hebben. Ook de plechtigheden op het gemeentehuis gaf hij kleur. Vaak flitste hij tijdens saaie zittingen de ingedommelde mandatarissen wakker...

Paul was de fotograaf van alle rangen en standen. Hij kon zich aan eender wie aanpassen, 'hij was nu eens heer en dan weer boer', om het met een ci-taat van Ilona uit te drukken.

Ik ken Paul reeds sinds mijn intrede bij FC Latem. Toen reeds kwam zijn leiderschap boven. Als nummer 5, stopper, zoals dat toen heette, dirigeerde hij de rest van het team en als ons positieospel of onze balcontrolle niet was zoals het moest kregen we het steeds weer op onze donder. Hij was nu eenmaal perfectionist, vraag het ook maar aan de minivoetballers.

Later leerde hij mij de beginselen van het gitaarspelen, het biljarten en vooral de finesses van de zwartwitfotografie. Vrienden vonden hem een lastige leermeester, maar toch bracht hij de microbe van de fotografie bij veel van zijn

generatiegenoten geduldig over. Hij was wel 'commercieel' want alle tips en trucs pasten perfect in 'zijn winkel', maar dat hadden we toen niet door en hij misbruikte het ook nooit. Ook voor zijn medemens was Paul een gediensig man. Als hij enigszins kon helpen deed hij dat met hart en ziel, zo was hij een tijdje vrijwilliger bij het OCMW, waar hij chauffeur speelde voor bejaarden en mindervaliden.

*DAT was Paul en zo zal hij in ons hart blijven. Ik kan nog tientallen anekdotes aanhalen maar met enkele passages uit het eerbetoon dat één van zijn 'poulains' in zijn laatste passie, het badminton, met name **Thomas de Groot**, schreef, wil ik eindigen als herinnering en hommage aan één van mijn (onze) grootste en trouwste vrienden:*

<Paul Tack is onlosmakelijk verbonden met BC Latem, de badmintonclub die hij mee groot maakte. Hij was er niet alleen voorzitter en speler, maar ook ploegverantwoordelijke, scheidsrechter en coach.

Paul was zelf ook speler. B2 zijnde wist hij ook tegenover het 'jong geweld' van de club zijn mannetje te staan. Op zijn eigen typische manier liet hij het de hele zaal graag horen wanneer hij weeral eens gewonnen had (want dat deed hij toch zoooo graag...), of wanneer medespeler of tegenstander een foutje maakte ...

Dat een aantal jeugdspelers (waaronder mezelf) uitgroeiden tot B1 en zelf A is het gevolg van de gedrevenheid van Paul Tack. Enthousiast, met goede raad, soms al plagend, steeds steunend, en uiteraard met een ferme dosis humor stuwde hij ons in de richting van het hoogste niveau. Jammer genoeg ging hij te vroeg heen om van de mooiste verwezenlijkingen van 'zijn spelers' mee te kunnen genieten.

*2 jaar later en leeft Paul nog steeds verder in onze herinnering en heeft het verdriet plaats gemaakt voor dankbaarheid om wat hij ons gegeven heeft. Hij leerde ons de juiste dingen te relativeren en het grappige in te zien van elk minder moment, bij het badmintonnen, maar ook in het dagdagelijks leven. **Dankjewel Paul!***



Paul met zijn vriend Balou

GOED NIEUWS!

De trouwe klanten van 'Foto Paul' kunnen verder terecht in hun foto-shop.

Ilona gaat verder.